

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce CZ-Namar, s.r.o.**, se sídlem Praha, Švábky 238/8, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2016, č.j. DSH/7590/16,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2016, č.j. DSH/7590/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 30.3.2016, č.j. MMP/074873/16 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce požadoval rovněž zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za současného využití § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, neboť se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Porsche, RZ: ..., v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení Městské policie Plzeň, Dopravní skupiny MP bylo zjištěno, že dne 25.6.2014 v době nejméně od 07:55 hodin do 08:01 hodin neznámý řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál v Plzni, na pozemní komunikaci sadů 5. května, před domem č. 44, po pravé straně ve směru jízdy od Veleslavínovy ulice směrem k Pražské ulici, v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení), kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba

V první skupině žalobních bodů žalobce namítal vady výroku rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že výrok primoinstančního rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože z něj není jasné patrné, zda vozidlo žalobce skutečně bylo ustaveno v úseku platnosti dopravní značky č. B 28 („Zákaz zastavení“). Místo činu je totiž ve výroku popsáno takto: „v Plzni, na pozemní komunikaci sadů 5. května, před domem č. 44, po pravé straně ve směru jízdy od Veleslavínovy ulice směrem k Pražské ulici, v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení)“. K nepodtržené části žalobce uvádí, že se nejedná o skutkovou, ale právní kvalifikaci, takže k ní nelze stran popisu skutku přihlížet. Takto specifikované místo skutku však zahrnuje dvě parkovací místa, přičemž pouze jedno z nich se nachází v úseku platnosti dopravní značky č. B 28:

Žlutě vyznačené parkovací místo se totiž nachází v úseku platnosti dopravní značky č. IP 12 („Vyhrazené parkoviště“), která „ukončuje platnost značek č. B 28 a B 29“ [podle § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni spáchání údajného správního deliktu, dále jen „vyhláška“]. Z výroku tedy

není patrné, zda vozidlo žalobce bylo ustaveno v úseku platnosti dopravní značky č. B 28, jak je mu kladeno za vinu, nebo zda bylo vozidlo žalobce ustaveno v úseku platnosti dopravní značky č. IP 12. K tomu žalobce odkázal na zveřejněnou právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.9.2015, č.j. 2 As 111/2015-42: „Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“ A rovněž odkázal na část odůvodnění předmětného rozsudku: „V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý - z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. (...) Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných manových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění kde přesně v rámci J. ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“ Dle žalobce bylo přitom nasnadě, jak místo skutku ve výroku přesně specifikovat; postačovalo by uvést, že vozidlo žalobce bylo ustaveno na prvním parkovacím místě před domem č. 44 na dané pozemní komunikaci ve směru jednosměrného provozu. Současně žalobce namítal, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí není jasně patrné ani to, zda vozidlo žalobce stálo na vozovce předmětné pozemní komunikace. Nelze tak vyloučit, že vozidlo žalobce stálo na chodníku před domem č. 44 na dané pozemní komunikaci, když jeho stavební řešení to zdaleka nevylučuje:

V takovém případě by se sice jednalo o porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, nejednalo by se však o porušení dopravní značky č. B 28, které je žalobci kladeno za vinu, neboť tato dopravní značka na chodníku na daném místě neplatí. V tom žalobce shledává obdobnou vadu jako výše.

Žalobce rovněž namítal, že výrok prvoinstančního rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“): „*Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*“ Žalobce z citovaného ustanovení dovozuje, že v případě přestupku spočívajícího v nerespektování dopravní značky č. B 28 by výrok odsuzujícího rozhodnutí měl obsahovat mj. též odkaz na právní ustanovení, ze kterého vyplývá význam dopravní značky č. B 28 [§ 9 odst. 1 písm. hh) vyhlášky], jakož i odkaz na právní ustanovení, ze kterého vyplývá povinnost dopravní značky dodržovat [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu]. Tyto odkazy však ve výroku prvoinstančního rozhodnutí absentují. Výrok tedy je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, jakož je i nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v nedostatečné právní kvalifikaci. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 9.4.2015, č.j. 60 A 10/2014-33: „*Protože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující, a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, která byla zaviněným jednáním porušena.*“

Žalobce dále namítal, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí není zcela zřejmé, zda je žalobci kladeno za vinu zastavení ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu, nebo zastavení vozidla ve smyslu § 2 písm. p) téhož zákona, když předmětná část výroku zní: „*...neznámý řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál*“. Přitom dle názoru žalobce pouze zastavení je v rozporu s dopravní značkou č. B 28, zastavení vozidla nikoliv. Z výroku tedy není patrné, zda skutek, který je žalobci kladen za vinu, skutečně naplňoval znaky přestupku, který v něm správní orgány shledaly. V tom žalobce shledává obdobnou závadu jako u vady výroku rozhodnutí týkající se místa skutku.

Ve druhé skupině žalobních bodů žalobce namítal nedostatky odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Konkrétně k tomu uvedl, že prvoinstanční orgán mj. uvedl, že „*v daném případě byly splněny všechny podmínky uvedené v ustanovení § 125f odst. 2 a 4 zákona o silničním provozu, neboť se jedná o porušení pravidel silničního provozu neoprávněným stáním motorového vozidla v úseku platnosti dopravní značky B 28 (zákaz zastavení)*“. Výrokem je však žalobci kladeno za vinu, že neznámý řidič na daném místě zastavil a stál. Výrok tedy nemá oporu v odůvodnění, resp. je s ním v rozporu. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Azs

47/2003-130: „Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“ Žalobce též namítal, že prvoinstanční orgán se nijak nezabýval tím, co rozumí zastavením a stáním, přitom se jedná o neurčité právní pojmy, které jsou definovány zákonem o silničním provozu v § 2 písm. n), o), jakož i o znaky daného správního deliktu [srov. § 125f odst. 2 písm. a) téhož zákona]. Dle názoru žalobce proto měl prvoinstanční orgán poskytnout alespoň stručné vysvětlení těchto pojmů. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2015, č.j. 9 As 12/2014-86: „Užil-li správní orgán ve svém rozhodnutí neurčité právní pojmy „vynálezecká činnost“ a „odborník“ (§ 6 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích), aniž náležitě objasnil obsah a význam těchto pojmů v rozsahu potřebném pro posouzení dané věci, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ Minimálně odkaz na tato ustanovení by však v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí být měly. I tyto v něm však absentují. Žalobce je však názoru, že prvoinstanční orgán se měl blíže zabývat definičními znaky pojmů „zastavení“ a „stání“ a uvést přesvědčivé úvahy vedoucí k závěru, že o „zastavení“ a „stání“ se v daném případě jednalo. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.7.2013, sp.zn. 30 Cdo 1277/2013: „V odůvodnění (písemného vyhotovení) rozsudku musí soud při právním posouzení věci poukázat na konkrétní právní předpis, ze kterého právní posouzení dovozuje. Pokud soud nedostojí této zásadě, dochází k nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí. Přitom zákonem (v § 157 odst. 2 o. s. ř.) vyžadované náležitosti odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku stran právního posouzení věci nemohou spočívat v pouhém odkazu (výčtu) právních předpisů či příslušných pravidel chování, jichž bylo soudem v rozsouzené věci užito, ale je nezbytné také v důvodech rozhodnutí vyložit právně kvalifikační úvahu tak, aby bylo zřejmé, která konkrétní právní pravidla chování a z jakých důvodů byla na zjištěný skutkový stav použita, a to včetně případné (blíže specifikované) relevantní judikatury obecných soudů či příslušného nálezu Ústavního soudu, jenž byl zaujat ve skutkově obdobné věci a je třeba jej reflektovat s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy.“ Z těchto důvodů nelze dle žalobce prvoinstanční rozhodnutí považovat za přezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ve třetí skupině žalobních bodů žalobce namítal, že se prvoinstanční orgán nezabýval materiální stránkou přestupku. Přitom jedním ze znaků přestupku je jeho materiální stránka. V řízení o správním deliktu se proto správní orgán vždy musí zabývat tím, zda projednávaný přestupek vykazuje znaky přestupku. To vyplývá z § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Tak tomu však v případě prvoinstančního rozhodnutí není, protože je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jakož i nezákonné, neboť prvoinstanční orgán vůbec nezjišťoval, zda byl naplněn jeden ze znaků přestupku, a to jeho materiální stránka (prvoinstanční orgán se však nezabýval též např. osobou pachatele a subjektivní stránkou), a proto o tomto znaku skutkové podstaty zůstala důvodná pochybnost. Žalobce má současně za to, že i v případě správního deliktu je nutné zabývat se jeho materiální stránkou, tedy jeho nebezpečností, škodlivostí pro společnost, závažností, neboť v opačném případě by při stíhání

jakéhokoliv formálního naplnění skutkové podstaty správního deliktu v praxi nutně docházelo k neodůvodněnému výkonu veřejné moci, což je v rozporu s principem právního státu. V tomto směru se prvoinstanční orgán vyjádřil pouze v rámci úvah o výměře pokuty, kdy uvedl, že přihlédl „*k závažnosti a následkům spáchaného porušení zákona o silničním provozu, vykazující znaky výše uvedeného přestupku, kdy toto hodnotí jako závažnější. Jako polehčující okolnost hodnotil správní orgán fakt, že k jednání došlo po relativně krátkou dobu.*“. Prvoinstanční orgán tedy sice učinil závěr, že údajný skutek vykazoval určitou míru závažnosti, neuvedl však, na základě jakých úvah k takovému závěru dospěl. Dle názoru žalobce přitom bylo na místě se za daných okolností škodlivostí daného skutku konkrétně zabývat, neboť je patrné, že údajné protiprávní jednání mělo trvat jen po velmi krátkou dobu. Podstatné však je, že se prvoinstanční orgán touto otázkou vůbec nezabýval. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2005, č.j. 7 As 18/2004-48: „*Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.*“ Dle názoru žalobce nadto údajný skutek vykazoval zcela bagatelní závažnost, že jen stěží mohlo být odůvodněné tento skutek stíhat jako správní delikt. Konkrétními okolnostmi případu se však prvoinstanční orgán vůbec nezabýval. V této souvislosti žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2008-45: „*Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).*“

Ve čtvrté skupině žalobních bodů žalobce namítal, že nebyl poučen o možnosti liberovat se dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. To žalobce považuje za závažné porušení § 4 odst. 2 správního řádu. Z toho důvodu žalobce až nyní namítá, že byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu: „*Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“ Žalobce má totiž za to, že učinil za dost své povinnosti dle § 10 odst. 3 téhož zákona („*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“), pokud své vozidlo pronajmul panu J., který ho v navazujícím řízení o správním deliktu zastupoval. Zmocněnec žalobce se přitom v předmětné smlouvě žalobci zavázal, že se jakéhokoliv porušování silničního zákona zdrží. Splnění této povinnosti zmocněncem bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty, jakož i případné náhrady škody způsobené porušením smluvní povinnosti (k tomu srov. § 2913 občanského zákoníku). Po zjištění, že v době, kdy měl vozidlo v dispozici pan Jaroš, mělo údajně dojít ke spáchání správního deliktu, se pan Jaroš žalobci nabídl, že jej bude v tomto

řízení zastupovat. Podle § 3 odst. 2 písm. d) občanského zákoníku pak platí, že „*soukromé právo spočívá zejména na zásadách, že daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny*“. Podle § 6 odst. 1 téhož zákona pak platí, že „*každý má povinnost jednat v právním styku poctivě*“. Konečně podle § 7 téhož zákona platí, že „*má se za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře*“. Žalobce má proto za to, že na základě smlouvy se svým zmocněncem mohl mít zcela legitimně za to, že tento nebude porušovat zákon o silničním provozu, neboť z citovaných ustanovení vyplývá, že žalobci svědčila dobrá víra, že tuto smlouvu bude pan J. dodržovat. Žalobci současně není známo, co jiného měl ještě udělat proto, aby zabránil porušování zákona o silničním provozu jeho zmocněncem.

V páté skupině žalobních bodů žalobce namítal, že jeho vozidlo bylo na daném místě toliko zastaveno ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu: „*Pro účely tohoto zákona zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*.“ K tomu žalobce uvádí, že vozidlo pronajmul panu J., svému zmocněnci, který mu sdělil, že na daném místě zaparkoval proto, že nikde jinde to nebylo možné. Pan J. přitom měl v úmyslu na daném místě toliko zastavit na dobu nezbytně nutnou na složení a naložení nákladu a tvrdí, že mu to netrvalo déle než 10 minut.

V šesté skupině žalobních bodů žalobce namítal, že správní orgány nerespektovaly institut faktické konzumpce, neboť jednání neznámého řidiče spočívající údajně v ponechání vozidla na daném místě právně posoudily jako neoprávněné stání, ale současně i jako neoprávněné zastavení. Žalobce souhlasí s tím, že před porušením zákazu stání vyplývajícího z dopravní značky č. B 28 je vždy porušen též zákaz zastavení, což vyplývá z povahy věci, kdy zastavení musí stání předcházet [pokud dochází k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob, či k neprodlenému naložení nebo složení nákladu; srov. § 2 písm. o) vyhlášky]. Má však za to, že se jedná o jeden skutek, při kterém došlo k faktické konzumpci neoprávněného zastavení neoprávněným stáním (jakožto závažnějším protiprávním jednáním). *Obiter dictum* žalobce uvádí, že faktická konzumpce vylučuje jednočinný nebo vícečinný souběh některých trestných činů. Určitá jednání pachatelů tak lze posoudit pouze jako jeden trestný čin, ačkoli by mohlo být teoreticky aplikováno více skutkových podstat. To vyplývá ze zásady *de minimis non curat praetor*. Dle názoru žalobce tedy nelze nerespektování dopravní značky č. B 28 fakticky spočívající v neoprávněném zastavení a pak stání právně kvalifikovat jako dvojí bezprostředně navazující protiprávní jednání, neboť dochází k faktické konzumpci.

V sedmé skupině žalobních bodů žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy,

přínejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Jako vhodné se jeví uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i trestání správního, presumpcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce proto dává soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu České republiky.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí a nesouhlasí s argumenty, které jsou v žalobě uvedeny, což odůvodňuje následovně. K námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku žalovaný uvádí, že toto je v prvoinstančním rozhodnutí specifikováno jako „v *Plzni, na pozemní komunikaci sadů 5. května, před domem č. p. 44, po pravé straně ve směru jízdy od Velešlavínovy ulice směrem k Pražské ul., v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení)*“. Žalovaný má za to, že přesněji již místo spáchání přestupku vymezit ani nelze, přičemž formulaci „v *úseku označeném dopravní značkou B 28*“ nelze považovat za pouhou právní kvalifikaci, ale jednoznačně též i vymezení úseku komunikace, neboť není možné, aby v jednu dobu totéž auto současně stálo v tomto úseku i mimo něj. Žalovaný uvádí, že účelem vymezení místa spáchání přestupku (správního deliktu) je vyloučení možnosti překážky litispendence a překážky věci pravomocně rozhodnuté - viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 80/2014-38 nebo č.j. 5 As 64/2015-30. Tyto požadavky zmíněné judikatury shora citovaná část výroku rozhodnutí nepochybně splňuje. Rozsudek č.j. 2 As 11/2015-42 řešil zjevně zcela jinou situaci, kdy místo stání vozidla byla vymezeno pouze odkazem na ulici bez upřesnění č.p. přílehlého objektu, přičemž takto určený úsek měřil cca 600 metrů. Současně je třeba uvést, že fotodokumentace Městské policie byla provedena jako důkaz v rámci řízení o správním deliktu (viz protokol na č.l. 87), tudíž žalobcova úvaha, že analýzu fotodokumentace nelze provádět až následně při přezkumu rozhodnutí je nedůvodná. Nedůvodná je též námitka žalobce, že vozidlo mohlo stát na chodníku, nikoliv na pozemní

komunikaci, když fotografická dokumentace prokazuje, že předmětné vozidlo stálo na vozovce označené dopravním značením. Za nedůvodnou považuje žalovaný námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí má být i odkaz na § 9 odst. 1 písm. hh) vyhlášky a odkaz na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu nelze vykládat natolik extenzivně, že výrok rozhodnutí musí obsahovat všechna možná ustanovení, která se k věci mohou vázat, nýbrž pouze ta ustanovení, z kterých je bezprostředně vyvozována odpovědnost provozovatele za správní delikt, nikoliv ustanovení, z kterých plyne obecná povinnost řidiče dodržovat dopravní značky. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je vymezena skutková podstata správního deliktu, ustanovení zákona, které provozovatel svým jednáním porušil a vymezení přestupku, jehož znaky jednání neznámého řidiče vykazuje. Porušení na straně řidiče není třeba ve výroku vymezovat, neboť se jedná o správní delikt provozovatele vozidla, nikoliv řidiče. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by popis skutku „zastavil a stál“ byl nesrozumitelný. Pakliže v úseku platnosti značky B 28 je zakázáno krátkodobé zastavení, tím spíše je v takovémto úseku zakázáno dlouhodobé stání. Žalovaný má navíc za to, že každé slovo v popisu skutku nemusí mít svůj původ v legální definici obsažené v zákoně, když účelem popisu skutku je popsat objektivní realitu, tedy stručně popsat skutek. Objektivní realitou v daném případě je, že neznámý řidič s vozidlem na daném místě stál. Aby vozidlo někde stálo, musí nejprve zastavit, tzn. být uvedeno do klidu, aniž by se nutně jednalo o zastavení ve smyslu zákonné definice. V daném případě je zcela zřejmé, že neznámý řidič porušil příkaz dopravní značky B 28. Co se týče otázky naplnění znaků přestupku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 156/2016-35, jehož právní věta zní: „Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona 6. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.“ Žalovaný má za dané situace za to, že se správní orgán nemusí v odůvodnění rozhodnutí detailně zabývat všemi znaky přestupku, některými z nich se ostatně zabývat ani nemůže. Tak je tomu zjm. u žalobcem namítané osoby pachatele a subjektivní stránky přestupku, neboť řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu předpokládá, že pachatel přestupku není znám, resp. nebyl mu přestupek prokázán, tudíž nemůže být hodnocena ani subjektivní stránka přestupku, tedy vztah pachatele k danému jednání, neboť ten nelze objektivně zjistit. Co se týče materiální stránky přestupku, má žalovaný za to, že touto by bylo na místě se v řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu zvláště zabývat jen tehdy, pokud by existovaly významné okolnosti, které by naplnění materiálního znaku protiprávního jednání řidiče vylučovaly, což není zjevně daný případ, jak dokládá pořízená fotodokumentace. Doba stání být takovouto okolností zásadně nemůže, neboť dopravní značka, kterou neznámý řidič porušil, zakazuje i krátkodobé zastavení. Možnost hodnotit materiální znak je navíc v řízení o správním deliktu omezena v tom směru, že nelze zjišťovat subjektivní důvody k jednání na straně řidiče, který není znám. Prvoinstanční orgán se k závažnosti přestupku stručně vyjádřil, byť jen v části týkající se sankcí, přičemž jeho úvahu i bez námítky rozvedl a korigoval žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí, kdy uvedl: „Takovéto jednání ohrožuje zájem společnosti na bezpečnosti a zjm. plynulosti silničního

provozu, kdy v daném případě se závažnost takového jednání nijak zásadně nevymyká jiným, obecně méně závažným přestupkům daného druhu, tedy nejsou dány zvláštní okolnosti, které by škodlivost takového jednání snižovaly pod míru nepatrnou. Je tedy zjevné, že všechny znaky přestupku, relevantní z hlediska správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích (subjektivní okolnosti na straně řidiče z povahy věci být známy nemohou) byly naplněny.“ Takovéto hodnocení považuje žalovaný pro účely řízení o správním deliktu za postačující. Dle konstantní judikatury přitom rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, přičemž je přípustné, aby odvolací správní orgán dále rozvinul argumentaci správního orgánu I. stupně.

K námitce žalobce, že nebyl poučen o možnosti liberace dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, žalovaný uvádí, že tento liberační důvod nelze u správních deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu uplatnit. Předpokladem toho, aby provozovatel prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, totiž je, že toto úsilí prokáže mj. ve vztahu ke konkrétnímu řidiči. Na rozdíl od správních deliktů dle § 125d zákona o silničním provozu, kde je postihován řidič i provozovatel současně, však předpokladem uplatnění odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vůči provozovateli vozidla je, že řidič není buď vůbec znám, nebo se nepodaří prokázat, že jednání vykazující znaky přestupku spáchal on. Jestliže řidič není znám (popř. prokázán), je z povahy věci vyloučena možnost, aby mohl provozovatel vozidla prokázat, že ve vztahu ke konkrétnímu řidiči a konkrétní jízdě vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Jinými slovy, není-li prokázána osoba řidiče, nemůže být z podstaty věci nikdy prokázáno, že provozovatel vozidla učinil veškeré úsilí, aby takový řidič právní povinnosti neporušoval. Byť tedy z § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se může zdát, že liberační důvod vymezený v § 125e odst. 1 téhož zákona lze vztáhnout i na řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, koncepce právní úpravy deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu vylučuje. Úpravu liberačních důvodů obsaženou v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je tudíž nutno považovat za komplexní a současně za zvláštní (*lex specialis*) vůči obecnému liberačnímu důvodu uvedenému v § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. I kdyby však § 125e odst. 1 uvedeného zákona bylo možno na správní delikty dle § 125f téhož zákona vztáhnout, pak žádný právní předpis správnímu orgánu nestanoví povinnost o tomto liberačním důvodu provozovatele vozidla poučovat. Absence toho poučení by nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí tím spíše, že žalobce byl v řízení zastoupen Ing. J., který figuruje v řízení o správních deliktech a přestupcích opakovaně a práva řidičů a provozovatelů vozidel velmi dobře zná. Uchovávaní veškerých stěžejních námitek a důkazních návrhů až do řízení o správní žalobě je naopak jeho známou procesní strategií. Tvrzení žalobce, že vozidlo řídil v době spáchání přestupku jeho zmocněnec Ing. J., jenž byl o pravidlech provozu řádně poučen, je navíc zjevně účelové, neboť ve fázi prověřování přestupku k tomu určené žalobce totožnost řidiče, ač vyzván příslušnou výzvou a následně předvolán k podání vysvětlení, nesdělil. S tvrzením, že vozidlo řídil Ing. J., však žalobce přichází až v řízení o správní žalobě. V této fázi je však již takovéto sdělení bezpředmětné - srov. přiměřeně rozsudek Nejvyšší správního soudu č.j. 8 As 156/2016-35. Argumentace žalobce ustanoveními občanského zákoníku, resp. zásadami soukromého práva je nepřipadná, neboť v tomto zákoně je v § 1 odst. 1 uvedeno, že „*uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného*“.

K námitce žalobce, že vozidlo v místě toliko jen zastavilo, nikoliv stálo, žalovaný konstatuje, že s tímto skutkovým tvrzením přichází žalobce poprvé v žalobě, a proto jej považuje žalovaný za účelové. Z fotografií navíc plyne, že k žádnému „neprodlenému nastupování nebo vystupování přepravovaných osob nebo neprodlenému nakládání nebo skládání nákladu“ nedocházelo (všechny dveře vozidla jsou zavřené a u vozidla se nikdo nenachází). I kdyby tomu tak však bylo, odpovědnosti za správní delikt by se žalobce nezprostil, neboť předmětná značka zakazuje jak stání, tak zastavení.

Nedůvodnou shledává žalovaný též námitku, že došlo k faktické konzumpci dvou přestupků, což nemělo být prvoinstančním orgánem respektováno. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že jednání neznámého řidiče vykazuje znaky jednoho, nikoliv dvou přestupků a stejně tak žalobci byla uložena sankce toliko za jeden správní delikt, nikoliv za více správních deliktů s různou právní kvalifikací. O postupu v rozporu s principem faktické konzumpce tudíž nemůže být řeč.

Ohledně tvrzené protiústavnosti právní úpravy žalovaný uvádí, že má za to, že předmětná právní úprava není protiústavní. Žalovaný je naopak toho názoru, že předmětné ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je projevem ústavní zásady, že vlastnictví zavazuje obsažené v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Je zásadně na svobodné vůli provozovatele vozidla, komu své vozidlo svěří a jak si případně ošetří možnou náhradu škody, která mu vznikne v důsledku protiprávního jednání osoby, které vozidlo svěří. V neposlední řadě lze odkázat na to, že uvedené ustanovení nelze vykládat bez návaznosti na úpravu obsaženou v § 125f odst. 1 a násl. zákona o silničním provozu, z níž jednak vyplývá možnost sdělit řidiče vozidla, jednak možnost zbavit se odpovědnosti za přestupek v případech, kdy provozovatel prokáže, že vozidlo bylo odcizeno, byla odcizena jeho tabulka RZ nebo pokud podal žádost o zápis změny provozovatele. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 73/2016 - 40, který se otázkou souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem podrobně zabývá. Konečně lze odkázat též na usnesení Ústavního soudu ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 508/15, v němž tento soud konstatoval, že aplikací rozporované právní úpravy nebylo nepřipustným způsobem zasaženo do ústavních práv stěžovatele. Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí hodnotí žalovaný žalobu za nedůvodnou.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

Žalobce se k jednání nedostavil, žalovaný při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006 – 73 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. V odůvodnění rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“.

Jak vyplývá z fotodokumentace, která je součástí správních spisů, vozidlo žalobce se nacházelo na stejném místě, jako je zobrazeno vozidlo na fotografii, kterou učinil součástí žaloby žalobce.

Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí pak bylo uvedeno, že: „dne 25.6.2014 v době nejméně od 07:55 hodin do 08:01 hodin neznámý řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál v Plzni, na pozemní komunikaci sadů 5. května, před domem č. 44, po pravé straně ve směru jízdy od Veleslavínovy ulice směrem k Pražské ulici, v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení), kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“.

Soud má za to, že místo skutku je definováno zcela jednoznačně, a to způsobem, který vylučuje „zaměnitelnost s jednáním jiným“.

Tvrdí-li žalobce, že „není patrné, zda vozidlo žalobce bylo ustaveno v úseku platnosti dopravní značky č. B 28, jak je mu kladeno za vinu, nebo zda bylo vozidlo žalobce ustaveno v úseku platnosti dopravní značky č. IP 12“, je nezbytné uvést, že z výroku rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se vozidlo nacházelo „v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení)“. Nacházejí-li se „před domem č. 44“ pouze dvě parkovací místa, přičemž jedno se nachází „v úseku označeném dopravní značkou B 28“ a druhé „v úseku platnosti dopravní značky č. IP 12“, nelze za situace, kdy prvoinstanční orgán uvede, že vozidlo se nacházelo „v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení)“ dospět k jinému závěru, než že místem skutku bylo to z míst, které bylo „v úseku označeném dopravní značkou B 28“ a nikoli druhé z nich, tj. to, které bylo „v úseku platnosti dopravní značky č. IP 12“.

Zcela nedůvodným je i tvrzení žalobce o tom, že „není patrné ani to, zda vozidlo žalobce stálo na vozovce předmětné pozemní komunikace, když nelze vyloučit, že vozidlo žalobce stálo na chodníku před domem č. 44 na dané pozemní komunikaci, když jeho stavební řešení to zdaleka nevylučuje“.

Vy výroku prvoinstančního rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, že se vozidlo nacházelo „na pozemní komunikaci sadů 5. května, před domem č. 44, po pravé straně ve směru jízdy od Veleslavínovy ulice směrem k Pražské ulici, v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení)“. Je zde uvedeno, že se vozidlo nacházelo „na pozemní komunikaci sadů 5. května“, tedy nikoli na chodníku, dále, že tak bylo „ve směru jízdy od Veleslavínovy ulice směrem k Pražské ulici“, nikoli ve směru chůze, jak by tomu bylo v případě chodníku, a že tomu tak bylo „v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení)“. Tento úsek se nevztahuje na přilehlý chodník. Této skutečnosti si je ostatně vědom sám žalobce, když tvrdí, že „tato značka na chodníku v daném místě neplatí“.

Popisem místa skutku je tak vyloučeno, aby se vozidlo nacházelo na chodníku.

Pokud jde o právní hodnocení, ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo uvedeno, že „toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. V ustanovení § 125c odst. 1 písm. a až j) zákona o silničním provozu jsou pak skutkově popsána nezákonná jednání. Tohoto skutkového popsání se žalobci dostalo z výroku prvoinstančního rozhodnutí, kde bylo

uvedeno, že řidič v rozporu se zákonem „zastavil a stál v úseku označeném dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení)“.

Podle § 9 odst. 1 písm. hh) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, mezi zákazové značky patří značka "Zákaz zastavení" (č. B 28), na níž může být v dolní části červeného kruhu vyznačena doba, po kterou zákaz platí; značka č. B 28 ukončuje platnost značky č. B 29 a značek č. IP 11a až č. IP 11c, č. IP 11f až č. IP 12, č. IP 13b a č. IP 13c. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Neuvedení právě citovaných ustanovení ve výroku prvoinstančního rozhodnutí výrok nezákonným nečiní. Z výroku prvoinstančního rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že bylo vytýkáno „nerespektování dopravní značky B 28“, tj. jiné nedovolené jednání, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), jak stanoví § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ani z pohledu zvolené právní kvalifikace, tak nelze považovat vytýkané jednání za zaměnitelné s jednáním jiným.

Soud se neztotožnil ani s námitkou „nesrozumitelnosti skutkové kvalifikace“.

Z výroku prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že bylo vytýkáno, že v předmětném místě „neznámý řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál“. Popis skutku tak neskýtá oporu pro pochybnost o tom, zda bylo vytýkáno „zastavení“ nebo „stání“. Jak již bylo uvedeno shora, vytýkáno bylo nerespektování dopravní značky "Zákaz zastavení" (č. B 28).

B.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Na tomto místě je nezbytné uvést, že správními orgány bylo vytýkáno nerespektování dopravní značky "Zákaz zastavení" (č. B 28), a to tím, že v předmětném místě „neznámý řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál“.

Tuto skutečnost potvrdil i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „že vozidlo zastavilo a stálo v úseku platnosti dopravní značky B 28 (zákaz zastavení), a to krátce za touto značkou. Značka sama nevykazuje žádné závady a je naprosto zřetelná. Odvolatel tedy neuposlechl příkazu předmětné dopravní značky, čím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích“.

Nebyl zde žádný důvod pro to, aby byly pojmy „zastavení“ a „stání“ vykládány jakožto neurčité právní pojmy a nebyly vnímány v obvyklém významu těchto slov. Dopravní značka "Zákaz zastavení" (č. B 28) neumožňuje ani zastavení ani stání.

C.

Soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí „materiální stránkou“ zabýval, když uvedl: „*Takovéto jednání ohrožuje zájem společnosti na bezpečnosti a zjm. plynulosti silničního provozu, kdy v daném případě se závažnost takového jednání nijak zásadně nevymyká jiným, obecně méně závažným přestupkům daného druhu, tedy nejsou dány zvláštní okolnosti, které by škodlivost takového jednání snižovaly pod míru nepatrnou. Je tedy zjevné, že všechny znaky přestupku, relevantní z hlediska správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích (subjektivní okolnosti na straně řidiče z povahy věci být známy nemohou) byly naplněny*“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008 – 45, uvedl, že „*odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“ (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nsoud.cz). Uvedený právní závěr se obdobně uplatní i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako dosud u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek*“.

Žalovaný dospěl k závěru, že se v daném případě nebezpečnost nezákonného jednání „*nijak zásadně nevymykala jiným, obecně méně závažným přestupkům daného druhu*“ a současně, že zde „*nejdou dány zvláštní okolnosti, které by škodlivost takového jednání snižovaly pod míru nepatrnou*“.

Závěry žalovaného jsou tak odůvodněny v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Tvrdí-li žalobce, že „*skutek s ohledem na konkrétní okolnosti případu vykazoval bagatelní závažnost*“, je nezbytné uvést, že po celou dobu správního řízení žalobcem nebyly uvedeny žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by měly činit nezákonné jednání za „*bagatelní*“. Nebyly-li tyto skutečnosti uvedeny, nelze správním orgánům důvodně vytýkat, že se těmito netvrzenými skutečnostmi nezabývaly.

D.

Soud neshledal důvodnou ani čtvrtou skupinu žalobních bodů.

Podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu je uvozeno slovy „*Společná ustanovení o správních deliktech*“. V zákoně mu předchází ustanovení § 125c, uvozené slovy „*přestupky*“, a ustanovení § 125d, uvozené slovy „*Správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob*“. Ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu tak dopadá pouze na delikty podle § 125d zákona o silničním provozu.

Již z toho důvodu, že ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu následuje teprve po ustanovení § 125e odst. 1, je aplikace ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu v případě žalobce vyloučena.

Aplikace ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu je však vyloučena i z toho důvodu, že podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Tato úprava je oproti obecné úpravě uvedené v ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu úpravou zvláštní.

Správní orgány tak nemohly nijak pochybit, když žalobce v jím uváděném směru nepoučily. Nezákonnost správních rozhodnutí tak ze stejného důvodu nedokládá ani ničím

nepodložená skutková verze žalobce o jeho „smluvním vztahu s jeho zmocněncem“, která byla uvedena teprve v žalobě.

E.

Soud neshledal důvodnou ani pátou a šestou skupinu žalobních bodů.

Ke skutkové verzi případu uváděné žalobce teprve v žalobě je nezbytné konstatovat, že nic takového žalobce neuváděl v průběhu správního řízení. Nelze tak správním orgánům důvodně vytýkat, že ke skutkové verzi případu žalobcem dodatečně uváděné, nepřihlížely.

Jak již bylo uvedeno shora, Dopravní značka "Zákaz zastavení" (č. B 28) neumožňuje ani zastavení ani stání. Navíc jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, *„jako polehčující okolnost hodnotil správní orgán fakt, že k jednání došlo po relativně krátkou dobu“*.

Předmětné jednání nebylo *„právně kvalifikováno jako dvojí bezprostředně navazující protiprávní jednání“*, nýbrž pouze jako nerespektování dopravní značky "Zákaz zastavení" (č. B 28), tj. porušení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Úvahy žalobce o *„faktické konzumpci“* tak nejsou vůbec na místě.

F.

Soud neshledal důvodnou ani sedmou skupinu žalobních bodů.

Soud nemá za to, že by ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, resp. ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, bylo v rozporu v rozporu s ústavním pořádkem.

Smysl předmětné právní úpravy precizně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015, kde v bodech 16 až 18 uvedl, že *„podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání*

přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.

Dlužno doplnil, že ani Nejvyšší správní soud neměl pochybnosti o souladu předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem, neboť jinak by nemohl o kasační stížnosti rozhodnout.

VI.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 26. června 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.